

Bilješke o piscu:

Cervantes je rođen 1574. godine, a umro je 1616. godine. Bio je najveći španjolski pripovjedač, i jedan od većih i važnijih svjetskih pisaca. Poslije školovanja u Madridu priključio se vojsci i u njoj doživio mnoge neugodnosti. Na njegov način pisanja najviše se odrazilo petogodišnje zarobljenstvo. Kao književnik nije mnogo zaradivao, a njegova plaća ga je jedva izdvajala od sirotinje, pa je i umro u bijedi. Pisao je većinom drame i komedije, a najveće i najpoznatije njegovo djelo je Bistri vitez don Quijote od Manche kojim se proslavio po cijelom svijetu.

DRUGA GLAVA

U ovoj glavi don Quijote kreće na svoj put te na putu dolazi do krcme i moli krcmara da ga oviteži. Po putu je razmišljao o djelima koja će učiniti i kako će nazvati sebe i svog konja. "Ja ću tako naći novi novčati pustolov putom, razgovara sa sobom i veli: Dok bude jedared na svijet izdana istinita historija mojih slavnih djela, nema sumnje da će mudrac koji ih bude opisivao ovako započeti da priča moj pohod u ranu zoru ..." (str.23,24). Don Quijot je već pripremio uvod za knjigu koja će opisivati njegova djela, a vjerovatno ga je izmislio prema uvodima drugih viteških knjiga koje je citao i prema njima se ponašao. "Uz to je nizio putem još druge ludorije, sve onako kako su ga njegove knjige naucile, i povodio se, koliko god može, za jezikom tih knjiga. A jahao je tako polagano, i sunce je tako naglo i s tolikom zegom pripeklo da bi mu isprzilo mozak, kad bi ga još bilo." (str.24) Iz ovoga vidimo da i pisac misli da je don Quijote poludio i ruga mu se na taj način. Kasnije je don Quijote došao do krcme te je zamolio krcmara da ga oviteži, na što je on pristao, jer je kao obješenjak naslutio da mu gost nije sasvim pri pameti. Poslije te nadriceremonije don Quijote zaputi se u svoje selo da nađe perjanika tj. slugu koji će mu služiti dok on bude vitez.

OSMA GLAVA

U ovoj glavi don Quijot bez obzira na opomene Sanche napada vjetrenjace za koje si je umislio da su gorostasi. Naravno opet završava izmlacen i tako osramocen do kraja. "Kakvi gorostasi? - zapita Sancho. Oni to ih vidis - odgovori mu gospodar. - Oni s dugackim rukama, koje ce u nekih biti od gotovo dve milje. Pazite, gospodaru - odvrati mu Sancho - ono sto se tamo javlja nisu gorostasi, nego vjetrenjace, a sto se cini da su ruke, to su krila, pa ih vjetar vitla da vrte kamen u mlinu."(str.36) Iako je bio sav izubijan don Quijote je objasnjavao Sanchi kako se on ne smije tuziti na bol i da mu Sancho moze prigovarati kad to zeli i da ga upozori ako je don Quijote nesto previdio. Takoder mu je objasnio da mu nipošto ne smije pomagati, a na to mu Sancho odgovara da je miroljubiv, ali don Quijote to shvaca sasvim drukcije i ponovo ga moli da mu ne pomaze u borbama protiv vitezova. "Ali pamti: sve da me ugledas u najljusoj pogibiji ovoga svijeta, ne smijes se hvatati maca da me branis, osim ako vidis da su oni koji me napadaju prost svijet i fukara, ... Da znate gospodaru ja cu vas u tom valjano poslusati, pogotovo jer sam ja miran covjek i ne marim da se petljam u kavge i tucnjave. Ali opet istina je: ako uzmoram braniti sebe, necu ja mnogo paziti na te zakone, ... Ni ja toga ne poricem no ti moras susprezati. Tu mozemo uociti kako Sancho izjavljuje da ce prvo nesto napraviti na svoju korist nego da pomogne drugome da se toga domogne. U ovoj glavi ima dosta dijaloga izmedu njih dvojice, a Sancho je samo prihvatio sluzbu kao sluga da sebi nesto nacini korist, a za druge ga nije briga. Time zelim reci da prvo dolazi on, a kasnije drugi. Uskoro susrecu dva fratra, kociju i nekolik konjanika. Za don Quijota to su carobnjaci koji voze otetu princezu. Evo prilike za borbu. Vidimo da don Quijote nije bas pri svijesti ali upravo time Cervantes zeli nasmejati publiku i izrugati vitezove.

DEVETA GLAVA

U ovoj glavi nam Cervantes opisuje kako je nabavio izvorno djelo "Historija don Quijota od Manche, napisao Cide Hamete Benengeli, arapski povijesnicar". Tako je kupio originalno djelo od nekog djeteta za pol reala i nasao prevodioca da mu ga prevede sa arapskog na španjolski. "Moradoh se jako suspregnuti da prikrijem zadovoljstvo koje me zaokupilo kad sam čuo naslov knjige. Pretekne dakle svilara, te kupim od dječaka sve papire i bilježnice za pol reala, ali da je bio pametan te da je znao koliko ja želim te papire, mogao je zacijeniti i uzeti mi više od šest reala."(str.41). Tu uočavamo da don Quijotu ne ide baš sve po planu tj. kako je on to citao u knjigama ali to njega puno ne smeta. Kad obadva junacka i ljuta borca trgoše i uvis digose oštre maceve, činilo se da prijete nebu, zemlji i paklu: takva im bjese srčanost i držanje."(str.42) A don Quijote im odgovori ponosito i dostojanstveno kao pravi vitez : Svakako, krasne gospode; veoma sam rad učiniti što me molite, ali samo uz jedan uvjet i pogodbu, to jest ovaj mi vitez mora obećati da će otici u selo Toboso i javiti se od mene neprispodobivoj gospodi Dulcineji, a ona neka čini od njega šta ju je volja."(str.43) Kasnije mu je Sancho melemom vidao uho i potkraj dana su stigli do pastirskih koliba gdje su prenoćili. Sancho se vratio u grad kako bi razgovarao s Dulcinejom te su se na tom putu desile mnoge zgode i postigao isustvo i pažnju.

ŠEZDESET CETVRTA GLAVA

U ovoj glavi don Quijotu desila se pstolovina kakvu nije ni mogao zamisliti. Jednog jutra sretne don Quijote viteza na obali koji je imao na stitu bijeli mjesec. Prije nego je doslo do borbe dogovorili su se da onaj koji izgubi nesmiije "dici" oruzje godinu dana te se mora vratiti u svoje selo otkuda je dosao. Taj vitez zvao se Vitez od Bijelog Mjeseca te posto se nisu on i don Quijote priznavali doslo je do borbe. Naravno nas junak don Quijote ponovo se osramotio i izgubio da nije ni uspio dici mac.

Kasnije su ljudi saznali da je Vitez od Bijelog Mjeseca iz istog sela kao i don Quijote te je zelio da vrati jasnog prolupalog "junaka". Najsmijesnije mi je ovo : " A kako je u Vitteza od Bijelog Mjeseca konj bio hitriji prilettje on don Quijotu na dvije trecine razmaka, ali ga i ne dirnu kopljem nego se sudari s njim tako zestoko da je Rocinantea i Quijota ljuto svalio na zemlju" Tu je don Quijote izgubio sve casti koje je imao (ako ih je imao). Pisac vecinom opisuje i ubacuje smijesne rijeci i sale i ovo mi se poglavnje najvise svidilo, ali i ostala su preduhitrla moja iscekivanja o knjizi.

ŠEZDESET PETA GLAVA

Po meni je ovo najkraca glava u kojoj Cervantes govori tko je bio Vitez od Bijelog Mjeseca zasto i kako je došao itd. Don Antonio krene za vitezom kako bi doznao tko je on, a uljudan vitez mu govori kako mu je pravo ime Sansón Carrasco te da dolazi iz istog sela kao i don Quijote i da ga zali zbog budalaština i ludosti te ga je zelio vratiti u selo kako bi ga spasio. Hvali se rijecima : " A kanio sam zaiskatit od njega jer sam ga vec smatrao pobjedenim) da se mora vratitit u svoje selo i nesmiije izlaziti godinu dana odande ... ".Gotovo se cijelo vrijeme vodi dijelog izmedu don Antonija i Viteza od Bijelog Mjeseca te njih dvoje dosta dugo pricaju o bitci, a najvise o don Quijotu. Sancho i don Quijote zaputili su se u svoj zavica j onako pobjedeni i tuzni te u krenuli putem prema njihovom selu. To djeluje nekako tuzno na mene jer je don

Quijot potucen do kraja i više mu nije do nicega, ali morao je zaključiti da će mu se tako nešto desiti na tom dugom "viteškom" putu.